

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra KATASTROPHE.

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 175. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633871119680/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Thi høit i Solen paa den hvide Muur
De gamle Skioldemærker barnligt smilte.
Derude blomstred nu en frisk Natur,
Her Oldtids gamle, visne Blomster hvilte.
Den klare, gyldne Straale, reen og puur,
Igjennem Vindvet hen for Altret ilte,
Og spilled paa den sorte Marmorsteen,
Som giemmer Waldemars dybtsiunkne Been.

Men ned i Østen, paa Knud Lavards Grav,
Jeg sank og bad til Gud med hellig Varme:
Du, som en sielden Ven mit Hierte gav,
O! riv ham ikke ud af Danmarks Arme,
Lad ham ey pløie før det kolde Hav,
Bortrevet grumt og brat ved Skiebns Harmen,
Før jeg har favnet ham, algode Gud!
Styrk du min Bøn til Himlen, Sankte Knud!

Jeg lover dig til Giengield, at jeg vil
Engang dit ædle Liv til Skue stille
For Verdens Øie, i et barnligt Spil,
Hvorved den Frommes Taare dog skal trille,
Hvis du bevæger Himlen venligt til
At holde seiludspændte Fartøe stille.
Til jeg for sidste Gang, med Venskabs Lyst,
Har trykket *Henrik Steffens* til mit Bryst!

Og see! den fromme Helgen hørte mig.
Thi med fornyet Haab og Trøst jeg reiste.
Og snart, min Axelstad! jeg skued dig,
Fiernt dine høie, stolte Taarne kneiste.
Jeg Søen saae, den hvilte blidelig,
I stillen Luft slet ingen Vimpel kneiste.